

Пѣсенъта на гарвана.

М. Теофиловъ.

Га!... че снѣгъ покрилъ полята,
че сковани сж въвъ ледъ
и рѣкитѣ и блатата,
че умрѣлъ е божий свѣтъ,
цѣлъ заринатъ подъ снѣга —
гордо вдигамъ си главата:
днесъ съмъ царя на гората! —
Га-га-га!...

Лѣтни птички отлетяха;
спятъ отдавна въ зименъ сънь
Мишки, ежове... умрѣха
други въ студъ и гладъ навънъ,
непривикли на снѣга...
Само азъ единъ безъ стрѣха, —
въ пѣсни бодри безъ уцлаха —
Га-га-га!...

Моя погледъ съ ширинето
търси радостъ и привѣтъ:
азъ — едничъкъ на полето,
оковано въ скрежъ и ледъ,
тежко глѣхнало въ снѣга...
Азъ единъ подъ небесата,
царь-пѣвецъ съмъ на земята...
— Га-га-га!...